pláži.

Lovec mávnul rukou a odpověděl. „Nemáte zač, Apoleno!“ Apolena ušla pět kroků a otočila se. „Na shledanou!“ zavolala na Lovce. Neodpověděl. Právě klečel u břicha Erika a bodal do něj hrotem zlomeného kopí.

Apolena šla dál. Po delší době se otočila, aby se mohla ještě jednou na Lovce podívat. Zastavila se. Na místě, kde byl Lovec a Erik, nikdo nebyl. Kam zmizeli? Lovec mohl odejít, ale kam zmizela mrtvola Erika? Lovec nemohl být tak silný, aby Erika odtáhl. I tak to byla záhada, kam zmizeli. Apolena se otočila a svírajíc v pravé dlani flétnu od Lovce šla dál po pláži.

4. Kapitola 4 - Lovec

Šum vody se ozýval v Apoleniných uších jako jemný vítr. Šla dál, aniž by jí přišlo podivné že pláž je pořád tak nějak stejná. Jakoby chodila v kruhu. Apolena se podívala na zeď a povšimla si, že je o něco vyšší. Nebo se jí to alespoň zdálo. Chtěla přijít blíž ke zdi, aby se podívala. Nemohla, jakoby ji něco blokovalo. Ne však její nohy, ale jakási neviditelná bariéra. Jakoby před zdí byla ještě jedna neviditelná zeď. Apolena šla dál. Stále rovně, tak jak jí řekli Hlas, Rybář a Elegantní muž. Apolena si všimla, že se před ní vytváří obrovská bílá záře. Apolena se zastavila. Záře se přibližovala neuvěřitelnou rychlostí, až ji totálně pohltila a oslepila. Během toho uslyšela záhadný řev, připomínající nějakou šelmu. Po chvíli však uslyšela něco jako silně hluboký lidský hlas jak někoho volá. Apolena rozuměla pouze poslední hlásky. „…eno!“ Volal. Po chvíli nastalo ticho.

Záře byla neustále silná. Ticho najednou vyplnily kroky. Byly rychlé a lehké. Apolena si všimla, že záře začíná slábnout. Začala vidět dva podivné obrysy. Jeden velký, blízko moře, druhý menší a tenký vedle prvního. Apolena zavřela oči. Sama nevěděla proč, snad nějaký instinkt. Když oči otevřela, byla v šoku.

Před ní leželo obrovské stvoření. Připomínalo tygra, avšak mělo osm nohou jako pavouk. Vypadalo to, že má pár krvavých ran na břiše. Nehnulo se, bylo mrtvé. Vedle něj stála obzvlášť zvláštní bytost. Vypadala jako člověk s hlavou jelena. Na sobě měla ta bytost oblečení, které vypadalo jako by bylo z kůže. V levé ruce měla ta věc dřevěné kopí s kamenným hrotem. Zvláštní bylo, že ta bytost měla lidské oči. Tmavě hnědé. Apolena to i z tak velké dálky poznala. Vydala se k mrtvé stvůře a u ní se zastavila.

„Krásný den, Apoleno!“ promluvila bytost

Lovci leželo v dlaních. Byla to bílá malá flétna, lehce prohnutá z původního tvaru zubu.

„Toto je dar ode mě pro vás, Apoleno! Tato flétna vám pomůže na cestě k Fontáně.“ Apolena sebrala z Lovcovo dlaní flétnu a prohlédla si jí. Byla na dotek velmi hladká.

„Děkuji. Ale k čemu mi bude?“ zeptala se Apolena.

„Uvidíte sama, Apoleno.“

Apolena se však náhle zeptala Lovce.

„Moment! Jak víte, že mám namířeno k Fontáně?“

Lovec pokrčil rameny a odpověděl.

„Lovecký instinkt? Zřejmě.“
„Instinkt?“

„Ano, zřejmě. Sám nevím, proč jsem to zrovna řekl. Každopádně, před tím, než se rozloučíme, Vám poradím Apoleno. Jděte stále rovně po pláži.“

„Děkuji, Lovče!“ odpověděla Apolena a vyrazila rovně po

„Zřejmě to muselo být dávno. Já si to pamatovat nemohu, nevím proč.“

„Asi tím, že lov je důležitější.“

„To je asi pravda. Děkuji za pěkný rozhovor, Apoleno! Teď mě čeká, abych z Erika svlékl kůži a vytrhl mu z tlamy zuby. Nechcete taky zub?“ zeptal se Lovec.

„Ne, děkuji.“ odpověděla Apolena.

„Opravdu? Dokážu ze zubu vyrobit to, co každý člověk chce, ale neví o tom.“

„Co dokážete vyrobit Lovče?“

„Cokoliv. Neuvěřitelné, že?“

„Vskutku. Lovci přece loví.“

„Loví, ale i vyrábí, aby mohli přežít a lovit dál.“ odpověděl Lovec a vytrhnul Erikovi zub z horní čelisti. „Když nechcete zub, tak vám daruji opravdu speciální dar.“

Lovec zlomil kopí a s jeho hrotem začal do zubu bodat a sekat. Apolena hleděla na to, jak Lovec zub opracovává s velkou pečlivostí a přesností. Po chvíli Lovec skončil s prací, odhodil hrot kopí a ukázal finální výtvor jeho práce Apoleně. Apolena s úžasem hleděla na to, co

s kopím.

„Odkud znáte mé jméno?“ zeptala se šokovaná Apolena.

„Toto krásné jméno může padnout pouze krásné ženě.“ odpověděla bytost. Následně se přiblížil mrtvole a zasmál se. „Jsem to ale nezdvořák! Ani jsem se nepředstavil. Já jsem Lovec.“

„Lovec? Toť tvé jméno?“ zeptala se Apolena.

„Ne. Já nemám jméno. Lovec se mi pouze říká a tak jsem si na to zvyknul. Máte ze mne snad strach?“

„To ani náhodou. Spíš mám strach z té velké příšery, co tu leží.“ Apolena ukázala ne ležící příšeru. „Je ta věc mrtvá?“

„Jestli je mrtvá? To víte že je.Sám jsem ji ulovil. Nebo spíš jeho.“

„Jeho? Ta věc se nějak jmenuje?“

„To bych si musel vzpomenout. Každopádně je to největší predátor, kterého jsem kdy ulovil.“

„Ale….“řekla Apolena.

„Ale? Chcete mi něco říct?“

"Vy jste jelen! Tedy na půl.“

„Chápu vás!“ zasmál se Lovec a zaťukal si na pravý paroh. „Víte, Apoleno.“ začal. „Je obecně známo, že predátor loví kořist. Je to obyčejný stereotyp, který funguje. Ale teď je čas, kdy kořist ulovila predátora. Aspoň nějaká ironie, ne?“

Apolena přikývla. Lovec šel ke hlavě příšery a opět se zasmál. Pak zavolal na Apolenu.

„Haló! Pojďte se na něco podívat!“ Lovec mávnul rukou k sobě. Apolena šla k němu. Když došla k Lovci, zastavila se a hleděla na hlavu té příšery. Byla to tygří hlava, ale oči. Ty oči byly lidské. Modré jako čisté jezero.

„Co to má být?“ Proč má ta věc oči člověka?“ zeptala se Apolena.

„Vskutku.“ řekl Lovec. „Ale vždyť i já mám lidské oči. Že by další ironie?“

Chvíli bylo ticho, než Lovec opět promluvil.

„Vlastně, tohle není ironie. Tohle je pravda. Největším predátorem není žádný tygr nebo něco podobného, ale člověk. Loví úplně všechna zvířata, jen proto aby měl trofeje nad krbem, nebo na zemi. Jelení hlava či tygří kůže? Vše jsou to jen trofeje!“

Apolena se podívala na Lovce, kterému tekla slza z jednoho oka. Chtěla se ho dotknout, aby mu slzu utřela, ale nemohla. Jakoby jí to ruce nedovolily. Lovec se na ní podíval a udělal něco, jako pomyslný úsměv.

„Erik.“ řekl.

„Prosím?“ zeptala se na zpět Apolena.

„To je jméno toho stvoření. Erik.“

Apolena si najednou uvědomila, že toto jméno někdy slyšela. Ale komu patřilo? To ona nevěděla. Prožila opět ten nepříjemný pocit, co prožila už dvakrát. U Rybáře a Elegantního muže.

„Děje se něco, Apoleno?“ zeptal se Lovec.

Apolena se na něj podíval a odpověděla. „Ne, jen že jsem toto už někde slyšela.“